

og Anſøgerne rigtig, til dem, ſom gaa ind under ſamme Lovs § 2, hvem diſſe Bevifer kunne tildeles. Dette henſtiller jeg alſaa til den ærede Miniſters Overveile, ſamt hvorvidt han finder de bør have dem. Den ene Familieforſørger var boſiddende her i Kongeriget ved Fredſlutningen og er alſaa danſk Underſaat; derfor har han ikke forlangt at blive det; men Grunden til, at han dog ikke kan gaa ind under Plakat af 28de December 1827, er den, at hans Fødeſted ikke kan udfindes, kun at det er i Hertugdømmerne, nemlig i Holſten. Han maa ſaaledes falde ind under § 2 i Lov af 1872. Den anden er født i Slesvig, men var Soldat i Krigen 1863—64 og blev permitteret den 15de Oktober 1864, alſaa før Fredſlutningen, eller dog før Rundgjørelſen af 16de November 1864. Han tog derefter Ophold i det Slesvigſke, ſaavidt det fremgaar af Oplyſningerne, men flyttede over til Kongeriget før 1870, alſaa før de i Rundgjørelſen beſtemte 6 Aar vare forløbne, ſom Følge deraf kan ogſaa han kun komme til at henhøre under § 2 i Loven af 1872. Nu er det jo, ſaavidt jeg kan forſtaa af Betænkningen, Meningen med Loven af 1872, at der kun udfædtes Hjemſtedsbevifer med dobbelt Virkning, idet de nemlig dels give de Paagjældende Ret til at opholde ſig i Udlandet, dels til Refuſion af Udlæg til deres Forførgelſe i Trængſtilfælde. Efter hvad vi kjende til Forholdene, og hvad vi ogſaa have ſet af Bladene i den ſidſte Tid, er den førſte af diſſe Virkninger i det Veſentlige faldet bort. De Perſoner, der ere fødte i Slesvig, kunne, uagtet de have Hjemſtedsbevifer herfra, ikke opholde ſig i Hertugdømmerne. Det er Noget, ſom kun dybt kan beklages, men det er tillige Noget, ſom vi alle, hvilte politiſke Anſkuelſer vi end have, ere enige i, at Regjeringen ingen Skyld har i, ſaavidt den høitævede Indenrigsminiſter ſom den høitævede Udenrigsminiſter. Det er Forhold, hvorover de ikke kunne raade; det er kun Variationer over det gamle Thema, at den Svage ſkal tage imod, hvad den Stærke byder ham. Jeg ſigter herved til Forholdet mellem den danſke og den preuſſiſke Stat, for at det ikke ſkal blive miſforſtaet. Derſom nu den anden Virkning af Loven af 1872, nemlig, at den Kommune, hvori den Trængende opholder ſig, kan fordrø Udlæget til hans Forførgelſe refunderet af Statskaſſen, ogſaa borttages, da er overhovedet Virkningen af Loven af 1872 faldet bort. Det, der imidlertid i diſſe Tilfælde vil være det Afgjørende — jeg ſkulde ikke have omtalt det, derſom det ikke tillige rakke langt ud over dem, idet det har ſtor Betydning for alle de Kommuner, ſom ligge i Nærheden af Grændſen — det er, om Sogneraadene i de Kommuner, hvor ſaadanne Folk bo, ſom ere fødte i Hertugdømmerne, men nu ere blevne trængende, ere berettigede til at forlange ekstraordinære Hjemſtedsbevifer udfædte for dem. Det bliver Spørgs-

maalet; thi derſom de ikke kunne forlange det, er det naturligtviſt Altſammen overladt til Miniſterens Skjøn. Det ſaar noget tvivlſomt for mig; men de Afgjørelſer, der have fundet Sted, helde til den Side, at Sogneraadene ikke kunne forlange det. Ved Finantslovens Behandling i Landſtinget iſſor udtalte det ærede 4de Medlem for 10de Kredſ (Staden) ſig ogſaa om denne Sag. Han er, ſom bekendt, fra en af de Kommuner, der ligge nær ved Grændſen, og han gav ved ſine Bemærkninger Indenrigsminiſteren Leilighed til at udtale, at de Perſoner, ſom vare fødte i Hertugdømmerne og boede i kongerigſke Kommuner før Fredſlutningen og under Fredſlutningen, maatte henfalde under den almindelige ældre Beſtemmelse, at de ſkulde have 15 Aars Ophold i en Kommune for at have Forførgelſeret der. Nu er Forholdet i et af de her omhandlede Tilfælde netop det, at den Paagjældende ikke har havt Ophold i Kongeriget i 15 Aar, thi 1866 flyttede han til Kongeriget fra det Slesvigſke og 1877 fik han Underføttelſe. Som Følge deraf bunde han i Genhold til Miniſterens Udtalelſe være hjemmehørende i det Preuſſiſke, og ſom ſaadan hjemſendes til Hertugdømmerne; men ſaaledes falder Indenrigsminiſteriets Reſolution ikke ud, den gaar ud paa, at Vedkommende ſkulde forførges her i Genhold til Plakaten af 28de December 1827. Den ærede Miniſter henviſte i Anledning af den Udtalelſe, der faldt i Landſtinget iſſor, til den Mand, der gik gjennem Betænkningen angaaende Loven af 9de Marts 1872, og jeg ſkal ogſaa tillade mig at henholde mig dertil. Der er det kort udtalt, at det ikke var rigtig, at de Kommuner, i hvilte Perſoner, ſom tidligere havde havt Hjemſted i Hertugdømmerne, men nu vare i Kongeriget, opholdt ſig, og ſom alſaa kunde falde ind under Beſtemmelſerne i Plakaten af 1827, ſkulde afholde de Udgifter, der kunde følge deraf; de kunde blive temmelig ſtore, og det var at forudſe, at de ſærlig vilde ramme Kommunerne ved Grændſen. Der kunde derfor være Grund til, at Staten, naar de Paagjældende ikke havde havt 5 Aars Ophold i Kommunen, ſkulde afholde Udgiften. „Men“, ſøies der yderligere til, „ſelv en ſaadan Friſt af 5 Aar vil efter de Oplyſninger, ſom Udvalget har modtaget om Forholdene i flere af de nærmest ved Hertugdømmet Slesvig beliggende ſmaa Kommuner, gjøre det meget betænkelig at paabyrde diſſe Forførgelſen af Perſoner, der kun i 5 Aar have opholdt ſig der. Udvalget finder derimod, at en Grændſe af 15 Aar for Indtrædelse af den enkelte Kommunes Forpligtelſe til at overtage Forførgelſen vil kunne være tilſtrækkelig betryggende mod Overbebyrdelſe“. Nu ſkulde man jo tro, at i Genhold til den Tanke, ſkulde man jo tro, at i Genhold til den Tanke, der er udtalt i Betænkningen, ſkulde det ikke paa-hvilte Kommunen at bære Udgiften ved ſaadanne Familiers Underhold, førend de havde boet der i 15 Aar; men ſaaledes er Loven af 1872 ikke